

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Till H:n af Forselles
Vordnadsfullt

PÅ LEDIGA STUNDER.

SMÅ VERSFÖRSÖK

AF

G. KAHLSON.

ESKILSTUNA,
tryckt å Eskilstuna Tidnings tryckeri,
1880.

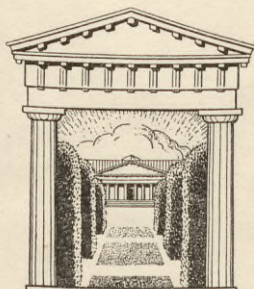
af författaren

Olof Robertson
16/12 36.

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

8186

EXLIBRIS
OLOF ÖSTERGREN

Till läsaren!

Det fans en tid — ack den ljuftva tiden
Försvunnit redan för längese'n! —
Då barndomsglädjen och oskuldensfriden
I hjertat hägrade mera än.
Man sorglöst blickade ut i världen
Och obekymrad anträdde färden.

Och lifvet syntes så skönt så kärligt
I hvarje skapelsens åder log
En vänlig blomma så mildt så härligt,
Man en ibland såsom minne tog
Och omsorgsfullt i sitt album gömde,
Tills för en fagrare man den glömde.

Den glada tiden med tusen fröjder
Och kära njutningar alla slag —
På de af solljus beglänsta höjder —
Ombytte lynne och anletsdrag:
Af barndomstidens så sköna fägring
Snart återstod blott en minnets hägring.

Och lifvets sorgbundna allvar tedde
Sig dunkelformadt så småningom
Samt mörka skuggor på taflan bredde:
Med mulen uppsyn framtiden kom
Och muntra lekar och löjen skymde;
Oskuldens leende englar rymde.

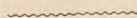
Sen dess bekymmer och fröjd och smärta
 Beständigt omvexlat med hvaran;
 De stridt om rummet uti ett hjerta,
 Som under vexlingen ofta fann,
 Att allt just icke är guld som glimmar,
 Att fett ej alltid på ytan simmar.

Men obekymrad jag uti verlden
 Bland ljus och mörker och faror gick.
 I faderstjället vid ljusa härden
 Ej mer som fordom jag sitta fick
 Bland kära syskon och anförvandter
 Att läsa sagor för mor och tanter.

Af dessa barndoms- och ungdomsstunder
 Jag några minnen förvarat har,
 Se'n de besjungits i Floras lunder
 I både klara och mulna dar;
 De sändas ut för att ses och glömmas
 Samt för att strängt eller mildt bedömas.

Far ut I pysslingar små! Bereden
 En smula glädje åt eder far,
 Som aldrig uppnått sitt drömda Eden,
 Der framför porten han än står kvar
 Och såsom fordom förgäfvets väntar
 Få se, när engeln på dörren gläntar.

Och käre läsare, vänligt tagen
 De alla uppfödda barnen an!
 Om alla ej Eder väl behagen,
 Om blott för något I tycke fann,
 Så att Ni fadern blef' gunstbevågen,
 Han skulle blifva så glad i hågen.

Bön i skolan.

(Vid en termins början).

Helige Fader! Du som oss leder, lärar och vårdar,
 Hör dina barn, som förtrösta på Dig!
 Helige Fader! hör oss, när vi uti Dina gårdar
 Dig bedja om ledning på mörkrets stig!
 Helige Fader! gif oss Din nåd att kärleksfullt lära
 Här dessa barnen Din sanning, Ditt råd,
 O var med Din anda i skolan oss dagligen nära,
 Gif oss, O Fader, Din heliga nåd!

Helige Fader! välsigna vår sträfvan, lätta vår möda,
 Att arbetet fortgår med lust och mod!
 Helige Fader! gör af vår odling en riklig gröda,
 En skörd för Ditt rike, härlig och god!
 Men äfven för tiden, O Herre! i skolan vi lära
 Barnen till gudsfruktan, kärlek och dygd,
 Till nyttiga länkar i samhällets kedja, till ära
 Och prydnad för Dig, föräldrar och bygd.

Sånger

*vid invigningen af Arbetareföreningens nya lokal
 i Norrköping, den 8 Januari 1865.*

I. Bön.

Hör oss, Fader, i det höga,
 Du, som allas upphof är!
 Med Ditt aldrig slutna öga
 Se till mödans söner här!
 Hit vi kommit för att dyrka,
 För att Dig vårt första offer ge,
 Du som "enighet och styrka"
 Gaf, oss framgent skänk välsignelse!

Här vi skola oss församla
 För att råd hvarandra ge,
 Unga skola hos de gamla
 Goda föredömen se.
 Hit vi komma för att skörda,
 Efter veckans mödor, *lyftig* lön,
 Dig, som helsan gifver, vörda,
 Gif oss *kraft* och hör vår troгна bön!

II. Hymn.

Hell arbetet! Här färdigt står
 Det tempel enighet och styrka byggt;
 Gemensamt från hvar hjerta går
 Till Gud en tacksam jubelsång.
 Från jorden vi till himlen glada blicka opp
 Till Dig, O Gud, som *varit, är* och *blir* vårt hopp.

Af fröjd hvar hjerta vidgar sig,
 Då frukt af mödorna vi här *nu* få,
 Här första offret egnas Dig.
 Du, alla väsens Skapare!
 Till Dig, *arbetets* Fader, *helsans, styrkans* Gud,
 I jubeltoner stige våra fröjdeljud!

Vår själ i denna högtidsstund
 Är till sitt sälla ursprung lyftad opp.
 Härinne glädjen gör sin rund,
Arbetarn känner sig belönt
 För hvad han sträfvat under mödans flydda dar;
 Ty Du, Allsmäktige, det rikt välsignat har.

Ett mål vi hunnit. Fröjda dig
 Du *idoghetens* troгна syskonring!
 Ack vandra framgent på den stig,
 Som genom *dygdens* nejder går!
 Då skall den Gud, som förr med våra fäder var,
 Välsigna oss i glädjens liksom mödans dar.

III. Lofsång.

Lofvad vare Herran,
 Våra fäders Gud,

Genom rymder fjerran
 Stige sångens ljud
 Till *Allfadern*, ofvan molnen höga,
 Som i nådigt välbehag
 Skådar med sitt milda fadersöga
 Hvarje nyttigt företag!
 Lovvad vare Dig,
 Du, som varit, är och evigt blifver
 På vår vandringsstig,
 Genom mödans Zinai, "Du gifver
 De betryckta mod,
 Och styrka åt de svaga
 Och tröst åt dem, som klaga
 Vid sina vänners graf."

Epilog.

till *Norrköpings Arbetareförenings högtidsdag*
 den 8 Januari 1865.

Hur kärleksfullt, hur hjertligt tacksamt rörd
 Sig känner ej en hvar af oss härinne,
 Som för sin sträfvan ser en riklig skörd
 I detta kära, nyinvigda minne,
 Som lik en herrlig ljusets minnesvård,
 Åt mödan, arbetet och sedligheten
 Är rest, en hjertat helgad tempelgård:
 Ack må den helgas utaf *Enigheten!*

Hvem tänkte väl, hvem hade aning om
 Att så vårt hopp med framgång skulle krönas,
 När man i Guds natur tillsamman kom?
 Hvem tänkte då att en gång så belönas?
 I hvad vi tänkte låg en framtidsblick,
 Som genom ljus och mörker väg sig banat;
 Och när man hem i sommarnatten gick*)
 Man såg en hägring utaf allt man anat.

*) Vid bildandet af arbetareföreningen gick man om qvällarne tillsammans i det gröna för att uppsätta stadgar och rådpläga om sättet för föreningens första daning sommaren 1860.

I verklighet nu denna hägring står,
 Der *idoghetens* söner sig församla;
 Och, om ej synbar, gjutes mången tår
 I tacksam fröjd af unga och af gamla.
 Hvem har upplefvat förr en stund som den,
 Då alla samlade vi nu här trädde
 Och hörde toner som från himmelen,
 Samt såg en syn, som hvarje medlem glädde.

Den stunden glöms ej och den synes ses
 Ännu, då ålderns höst vårt öga skymmer;
 Men aldrig mer den lika herrligt tes,
 Fast ej dess hågkomst utur häfden rymmer.
 Ack, må vi dyrbart minnena bevara,
 Dess skatter icke tidens tand förstör.
 De lysa uti mörkret lika klara,
 Ty minnets gudaflamma aldrig dör.

Men till en högre makt, en tacksam blick,
 Begjuten af en glädjens tår vi böja,
 Och sådan suck, som förr ur hjertat gick,
 Ej så bekymmersamt sig mer skall röja,
 Ty sångens toner stiga ännu opp
 Igenom rymden till sitt ursprung ofvan,
 Der hvarje aning en gång byts i hopp,
 Och hvarifrån vi fått den bästa gåfvan.

Ja sångens dyrkare, I ädle bröder!
 Vi tacka Eder för hvar herrlig sång,
 Hvar mäktig stämma den i hjertat föder
 Och väcker gudomskänslor mången gång.
 Du sångens lärare*), som toner manar
 Och fram i dagen kalla dem till ljus!
 Ack tröttna ej! Jag önskar, hoppas, anar,
 Att helsan än skall gästa i ditt hus.

Hvad var det som oss först gaf håg och trefnad
 Om icke sångens ädla tjusningskraft?
 Hur lycklig är ej den, hvars sälla lefnad
 Förljufvas utaf sångens gudemakt!

*) Direktör Wallin, som för tillfället var sjuklig.

Den eviga, den rena himlahvila,
 Som ifrån gedomsskötets tornverld går:
 Den strör sitt blomsterdoft i minnets urna,
 Om ofta blandadt utaf smärtans tår.

Du, som är hufvudet för menigheten,
 Som ordet för, vi alla tacka dig,
 För det du hållit samman *Evigheten*.
 Lef lycklig du och vandra fram din stig
 Med samma ädla sträfvan, samma anda!
 Då skall du njuta få en gång den lön,
 Som hjertats tacksamhet åt dig skall blanda
 Ut i en segerkrans så herrligt skön.

Och till en hvar af Eder, ädle bröder,
 Jag sänder hjertats varma tacksamhet,
 En innerlig, förbrödrad känsla glöder
 Vid tanken på det myckna, som jag vet
 I verkat, skrifvit, talat, tänkt och velat:
 Hvem räkna kan de många trötta fjät,
 De många timmar I gemensamt delat?
 Man vet ej, men man glömmer icke det.

Ett mål är hunnet, mycket återstår
 Dock för enhvar af oss ännu att hinna,
 Och medan tiden jemt sin bana går,
 Må vi allt godt och nyttigt söka finna
 Och samla in en rik och herrlig skörd
 Af lefnadsvett, af vishet, dygd och ära,
 Det sanna adelskapet — hjertats börd —
 Skall nu och framgent ädla frukter bära.

Och Du, O Fader! i Din allmakts hand
 Nu anförtro vi detta samfunds öden.
 Låt kärlekens och fridens band
 Föreana oss i lyckan och i nöden!
 Oss *styrka* gif att uti *enig* strid
 Mot mörker och förtryck allt ondt förjaga;
 Då skola vi i nödens hårda tid,
 Hvarandra trösta, hjälpa, men ej klaga.

Prolog

*vid en Konsert i Arbetareföreningens lokal
den 25 Mars 1865.*

Från världens buller, från all støj der ute
Vi samlats här en stund i stilla frid,
Uti en brännpunkt tankarne sig slute,
Då menskoanden glömmar äflans strid.
Men komma vi då hit blott för att glömma?
Det onda . . . Men det goda må vi gömma.

Men menskan kan ju aldrig riktigt glömma?
Hon mins ju hvarje liden oförrätt?
Javäl. Men ack, man vill så gerna döma
Hvarandra på ett mindre noggrannt sätt.
Åhnej, det är ej så, man "tror det bara",
Och tror så ofta sjelf sig felfri vara.

Men sångens toner hafva nyss oss manat
Från jordens sorger och dess små bestyr.
Om aldrig verkligt blifver, hvad man anat,
Man stundom dock till högre rymder flyr
Och hemtar ljus och kraft för qvalda anden,
Som blickar trånfullt mot de sköna landen.

När dag för dag man under svett och möda
Af sina pligter städs' upptagen är,
För att sig sjelf och sina kära stöda,
Man känner sig en stund så lycklig här,
Der man väl världen, men ej *sina* glömmar,
Och glädjen uti fulla drag man tömmer.

Hur glada möta vi ej lördagsqvällen,
Då trött man vandrar till sitt lugna bo,
Hvaröfver himlens stjernor spänna pellen,
Snart hvilas man sig uti ostörd ro.
Derinne fridens goda englar vakta
Och strö sitt vallmodoft i lägret sakta.

Man ondskan och dess mörka makter glömmar
Och somnar in med lit till Guds försyn,
Om flydda dagars glada fröjder drömmar

Och om det hopp, som finnes ofvan skyn,
 Hvad onda menskor än omkring oss öfva,
 Kan det ej hjertats lugn ifrån oss röfva.

Och morgonsolen, denna himlens amma
 På sabbaten går ur sitt ljushaf opp,
 Man ser en stråle af Guds klarhetsflamma,
 Som i arbetar'ns boning beta *hopp*,
 Han nöjd ur sömnens ljufva sköte vaknar,
 Då han ej helsans gudagåfva saknar.

De gruppvis strödda tankarne man samlar,
 Och veckans sträfvanden ej minnes mer.
 Om man i början uti virrvarr famlar
 Och allt igenom dimmigt fjerrglas ser,
 Så närmar sig alltmer det skiljda samman,
 Och töcknet skingras af den ljusa flamman.

Så kommer qvällen, och man samlas åter
 Härinne till gemensam frid och fröjd,
 Man alla små bekymmer fara låter,
 Och är med verlden och sig sjelf förnöjd.
 Man har en egen fridfull verd härinne,
 Af fliten och af mödorna ett minne.

Man gläder sig deråt, enhvar sig fågnar
 Åt denna framgång hvarje sträfvand haft.
 En tacksam gård man åt försynen egnar
 För all den *styrka*, *enighet* och kraft,
 Som *ljusets Far* åt våra mödor skänkte,
 Ja mera än man anade och tänkte.

Man veckans mödor glömmar här så gerna
 Och firar då och då en högtidsstund,
 Oss lyser hoppets milda ljusa stjerna,
 Som tecknad står på fältet till den grund,
 Som en gång blifvit lagd i hoppfull aning,
 Hvertill oss hjertats röst gaf tydlig maning.

Välkomne då, I älskelige bröder,
 Till det åt *Enigheten* vigda rum!
 När snillet någon ädel tanke föder

Uti ditt hjerta broder, stå ej stum!
 Det är vår pligt att åt hvarandra skänka
 I ord det goda Gud oss inger tänka.

Man till en högre verld sig känner dragen
 Och lyftad bli härinne mången gång,
 Då menskoanden, hänförd och betagen,
 Blir mäktigt gripen af hvar herrlig sång,
 Som ljuder från en liflig sångarskara,
 Hvars ljusningskraft man ej förmår förklara.

En sådan dag, en sådan stund är denna,
 Då sångarne inbjudit oss igen.
 Hvem skulle sig ej hjertligt tacksam känna,
 För detta och hvad framgent bjuds oss än!
 Hur skön är icke sångens milda susning,
 Som genomströmmar själen af förtjusning!

Men solen sjunker — till sin skymning skrider
 Ännu en dag, och natten stundar re'n.
 Vår tanke irrar bort till andra tider,
 Hvarom man endast har en aning än,
 Välkommen hit enhvar än många gånger,
 Enhvar, som lyssna vill till våra sånger!

Se våren kommit — drifvorna försvunnit,
 Naturen vaknar ur sitt slummer opp!
 Arbetar'n för hvar ädel sträfvan funnit
 Ett mål för sina tankar, för sitt hopp,
 Åt hvar och en, som rätt och ädelt tänker,
 Naturens herre rika skatter skänker.

Helsning

*till Norrköpings Arbetareförening vid dess besök
 i Stockholm den 22 Juni 1862.*

(Å Stockholms arbetares vägnar i Frisens park, der en
 fest var anordnad).

Till hufvudstaden välkomne bröder
 Från idoghetens och flitens bygd!
 I allas hjertan en känsla glöder

Af vänfast enhet, af tro och dygd
Bland dem som här Eder denna dagen
Som kära gäster gladt emottagen.

En liflig känsla inom oss rördes,
Då ryktet om Eder ankomst kom.
Ett sorl af bifall ibland oss hördes,
Och vi beredde oss småningom
Att taga mot våra bundsförvandter;
Arbetets ädla representanter.

Det samma mål, dit I hoppfullt lyften
Med ädla sträfvanden blickar opp,
Är också målet för våra syften,
Vår framtidstanke, vårt framtidshopp:
Att *sanna* bildningens frukter söka,
Och evig samdrägt ibland oss öka.

Så låtom oss till hvarandra sluta,
Tillsammans knyta ett brödraband!
I rena former det goda gjuta,
Gemensamt räcka en trofast hand,
Att goda frukter utså på jorden,
Fast mer i handlingar än i orden.

Arbetarens framtid.

Till Sveriges arbetareföreningar!

Se mörkrets skuggor småningom försvinna,
Se'n ljuset kämpat de största strider.
Det sköna målet skolen I upphinna;
På Eder framtidshimmel bättre tider
Re'n börjat dagas. "Enighet ger styrka"
Att vandra trygga fram på lifvets bana,
Der kärleken och friden byggt sin kyrka,
Och ljuset vecklat ut sin nya fana,
På hvilken skrifven står: "*Arbetarn's framtid*".

Arbetets barn, — naturens frie söner,
I, som på flydda tider stån och blicken
Och minnens, hur man kämpade mot våldet

Om ljus och frihet, — sanningens apostlar!
 Sen hoppningsfullt emot en lycklig framtid
 Af samfäld enhet, ömsesidigt skapad
 Och fostrad i inbördes dygd och trohet.

I mörk okunnighet vi fångne lågo
 Af despotismens mäktiga magnate r,
 Som oss med slafveriets kedjor bundo,
 Med våld förskansande den frie anden,
 Som då ej kände något högre syfte,
 Än trälens, kyssande sin herres fötter,
 I ödmjuk lydnad bugande mot jorden.

Men ljusets strålar bröto fram i dagen,
 Sig banande en väg igenom mörkret
 Till menskoanden, som begynte vakna
 Och fatta vidden af sitt höga ursprung.
 Då stodo folken slagne af förvåning
 Och hördes häpne om hvarandra fråga:
 "Hvar är den nya stjernan? Hvar är ljuset?"

Det blef ett gny — en rörelse i lägren,
 Hvarhelst upplysningens solstråle frambröt.
 Arbetets söner sågos ädelt täfla
 I vetenskapernas och konstens schakter.
 Naturen sjelf gaf villigt fria nycklar
 Till sina förrådshus, der stora skatter
 Förvarade i täta rader lågo.

Och industrien gjorde stora framsteg
 Samt bredde ut en mångfald af produkter
 I alla riktningar kring hela jorden
 På snillets väg, i bredd med konsten, fliten,
 För hvilkas lärör råheten fick vika;
 Och folkets seder blefvo mera ädla,
 Se'n ljuset segrat öfver mörkrets makter.

Men fastän onskans mörka förlåt remnat
 Och gamla tiders fördomar försvunnit
 Samt äran af arbetet har blifvit erkänd,
 Så herrska ännu våld och despotism på jorden,
 Bli fri- och rättigheter missförstådda

Midt i ett land, krönt af lagbunden frihet,
Der religionens läror högt predikas.

Än trälrar mången under slafvisk lydriad,
Är mer och mindre utaf tvånget bunden;
Men dessa band omsider skola lossna
Och slafven, frigjord, höja sig ur gruset
Och lyfta blicken till den *store anden*,
Som upprätthåller, styr och ordnar tingen
Samt i sin vishet leder folkens öden.

Arbetets ära högt vi proklamera,
Och sjelft det ärofullt sig presenterar,
Som stöd för samhället, som stat i staten.
Det gör sig oberoende af tvånget
Samt bryter sig igenom många hinder;
Så banande sig vägen fram till målet,
Det stora ädla: — *enighet och frihet*.

De säga mycket dessa tvänne orden;
Att dem till verklighet och sanning bringa
Det vare målet för arbetar'ns sträfvan.
Då först han vänta kan en lycklig framtid
Med rika skördar utaf gyllne frukter,
Der inga törnen eller tistlar vexe.
Men vänfast enhet håller banden samman.

~~~~~

Arbetet gått framåt i våra dagar
Med stora steg, — gjort stora resultater
Och vunnit aktning ibland alla klasser;
Men därför hafva ej dess individer
För sina mödor blifvit rätt belönda,
Och sjelfva hafva de ej mäktat fatta
Betydelsen utaf arbetets storhet.

I brist på kunskap mången sorglöst vandrar
I djup okunnighet på falska vägar,
Och sjelf sin egen ofärd går till mötes
Samt mången gång en mörk och dyster framtid,
Som ej belyses af en enda stråle

Från ljusets, sanningens och fridens himmel
Till ledning på hans törnbeströdda bana.

Här sitter mången uti nöd och armod,
Och icke alltid utan orsak klagar,
Betryckt af mödor, sorger och bekymmer,
Ej sällan stående båd' tröst- och rådlös,
På all förhoppning seende sig gäckad,
Blir han, ack, mången gång! försagd och modlös
Samt liknöjd för sig sjelf och för de sina.

Familjens enhet blifver oftast bruten
Och äktenskapets sälla fröjd förgiftad,
Till följd af missförstånd och dårlig vandel;
Och barn och maka, lemnade åt slumpen,
Att anförtro sig åt ett ovisst öde,
Blir hemmets härd, der frid och kärlek bodde,
Ett tillhåll blott för sorgens hemska andar!

Lyft upp din blick, du, som i stoftet krälar,
Och gör dig fri från dina onda vanor;
Förståndet i det godas öfning odla,
Sök genom forskning uti kunskapskällan,
Så skall din framtid blifva ljus och molnfri,
Ditt hem en glädjens och en fridens boning,
Der kärleken och hoppet bygga tempel.

Arbetets ära är din egen ära,
Och dess produkter dina mödors frukter,
Din egen stolthet — yfs dock ej deröfver,
Men tacka Honom, som dig kraften gifver
Och använd nyttigt hvarje pund dig lemnats
Att vårda, som ett lån, en himlens gåfva,
Till ditt och dina likars sanna bästa.

Arbetets son, glöm ej att dina armar
De äro mekanismens lifs — pulsådor;
I dem du har det säkra kapitalet,
På deras verksamhet beror din utkomst.
De grunda oberoendet och lyckan,
Som i ditt hem den rätta glädjen skapar:
En sorgfri framtid, solbeglänst och molnfri!

Arbetets värde är ditt eget värde,
 Det rätta arbetet, din egen storhet.
 Det främjar endrägt, helsa, kraft och välstånd
 Och lyfter dig ibland på tankens vingar,
 Att ej din ande fästas må vid gruset,
 Så ensidigt vid det materiella,
 Att ensamt det din tankekraft upptager,

Nej, äfven tankens arbete skall sluta
 Med det produktiva en fast förening,
 Att hand i hand gemensamt troget verka
 För alla herrliga och höga syften,
 Som leda folken genom tidehvarfven,
 Igenom strider, mödor och bekymmer,
 Framåt på vägen till det stora målet.

En liflig rörelse försports bland folken —
 Arbetets söner — uti våra dagar,
 Igenom det, att täckelset de lyftat
 Från *Frihetens* beslöjade Gudinna,
 Och sönderbrutit despotismens fjettrar,
 Hvari hon länge legat hjälplöst fången,
 Och hennes ljusa blick i dagen frambragt.

I fast förening slutna till hvarandra,
 De skola mer ej gå på skiljda banor
 Ej söndrade af småsinne och tvister,
 Som hittills delat dem i flera klasser.
 Den nya tidens stora fältrop blifve:
Framåt med Enighet till Ljus och Frihet!
 Samt ingångsspråket till arbetar'ns framtid.

När dessa orden blifvit allas lösen,
 Arbetarne begynt förstå hvarandra,
 Samt alla låta sig förståndigt ledas
 Till kunskapens och ljusets friska källa,
 Att hemta lefvande och sanna bilder;
 Då först skall uppgå på arbetar'ns himmel
 En ljus och molnfri, glad och lycklig framtid.

Då skall arbetet sjelft sig proklamera,
 Väl icke högljudt, utan tyst; men säkert,

Den nya tidens segerfana höja
 Hvarpå står skrifvet: *Jemlikhet och Frihet.*
 De skola samlas våra fria bröder
 Omkring *den* fanan och tillsammans knyta
 Ett heligt brödraband, som aldrig brister.

Hvarhelst de se en vilsekommen broder,
 En fallen son, den fatta de vid handen
 Och föra honom jublande till fanan,
 Der segersånger höjas upp mot himlen;
 Och så omsider skola flere samlas
 Till den re'n bildade, den stora gruppen
 Af trofaste och arbetssamme bröder.

I hårda tider, svåra konjunkturer,
 Då, som man vet, arbetets framgång hindras
 Och mångens välstånd bytes uti armod,
 Då skola de hvarandra understödja
 Med råd och hjälp, att ingen dukar under
 För handelsverldens hämmade finanser,
 Tills åter i sin liflighet de blomstra.

Och hvarje hem skall bli en fridens boning
 I höjd af glädje, som i djup af smärta,
 Och hat och tvädrägt mer sällsynta blifva
 Ibland föräldrar, makar, barn och vänner;
 Och kärlekens och fridens milda ande
 Sin boning taga uti hvarje hjerta,
 Att det benäget blifver till försoning.

Så kom' arbetare, trofaste bröder,
 Att oförskräckte fram mot målet vandra!
 J hafven ännu mycket oupphunnet,
 Och ännu mången strid att öfvervinna;
 Men genom enighet och sammanhållning
 Skall snart arbetar'n se en lycklig framtid
 Med seger uppgå öfver allt på jorden.

En Folkskollärares biografi.

Det lärer ej kunna förnekas, att ingenting är angelägnare, ansvarsfullare och mödosammare än en rätt och omsorgsfull barnuppfostran; men derjemte är det lika visst, att ingen offentlig inrättning blifvit så styfmoderligt behandlad, som svenska folkskolan, inga tjänstemän så litet ansedda, så klent aflönade och så obetydligt omhuldade, som Sveriges folkskollärare.

F ö r f.

Jag lärde känna i min ungdoms vår
En man, som då var omkring fyrti' år;
Han var skolmästare i Östra Tveta:
Af honom fick jag mycket nyttigt veta.

Hos honom vistades jag mången dag
Och lyssnade med ökad välbehag
Till hvad han sade, hvad han barnen lärde;
Det var för dem och mig af mycket värde.

Han var visst ej så teoretiskt lärd,
Som nu anses så viktigt i vår verd;
Men det han visste och förklarligt tänkte
Han faderligt åt sina skolbarn skänkte.

Visst var han egen uti sin metod,
Men hvarje skolbarn den likväl förstod,
Med kärlek sågs de upp till lärarn blicka
Och visste att sig väl mot honom skicka.

Och så förgingo många, långa år.
Från ögats blick så mången smärtefull tår
Jag ofta såg på mästarns kinder tindra,
Som han ej kunde dölja eller hindra.

Hans rock var sliten och hans hår blef grått,
Men bättre vilkor han ej ännu fått:
I skolans tjänst han uti förtid grånat,
Och modets hjeltar honom ofta hånat.

En dag som vanligt när jag återkom
Och fann hans skola både tyst och tom,

Satt sjelf han inne vid sin hustrus sida
Och sade sig af värk i bröstet lida.

Det var ett ondt, för hvilket bot ej fanns,
Fastän det egnades tillbörlig ans,
I skolan kunde föga tjenst han göra
Och nödgades att snart dermed upphöra.

Han lefde likväl ännu många år
Och såg sin hustru läggas uppå bår;
Men innan han befriades af döden,
För mig berättade han sina öden.

~~~~~

”Uti en torparstuga föddes jag
En mycket kall och ruskig vinterdag,
Och samma ögonblick jag kom till verlden,
Så vandrade min mor den sista färden.

Der låg jag öfvergifven, späd och arm,
Invid min döda moders kalla barm,
Till dess min far från herrgår'n kom om qvällen
Och tände eld i litet ved på hällen.

Ur sängen upp han då den lille tog
Och under smärtans tårar mot mig log,
Samt fram vid spisen ur en skål af koppar
Han hælde i mig några varma droppar.

Se'n tog om mig en gammal gumma vård,
Som bodde vid en liten afvelsgård;
Der flydde bort de första tio åren,
Då äfven fostermodern låg på båren.

Men innan hon ur verlden från mig gick,
Ett dyrbart arf jag utaf henne fick,
Som för mig sedan blef af högsta värde;
Ty hon mig känna Gud och läsa lärde.

Min fader visste jag ej mycket om,
Ty när han till oss någon söndag kom,

Så var han melankolisk, tyst och sluten
Och flydde från oss hastigt som minuten.

En vinterqväll, då han ifrån oss gick,
Jag honom sista gången skåda fick;
Ty isen brast då han gick öfver fjärden,
Och borta var mitt enda stöd i världen.

En ödets kastboll se'n jag länge blef,
Till dess en inre kallelse mig dref
Att söka mig en verksamhet för lifvet,
Motsvarande det anlag mig var gifvet.

Så dåligt klädd, med fickan nästan tom
Jag till ett läroverk i Stockholm kom,
Att der till folkskollärare studera.
Fast utan böcker, penningar med mera.

Hur det gick till jag knapt förklara kan,
Men kunskapslusten i mitt sinne brann;
Jag sågade, högg ved samt bar upp vatten
Och andras böcker*) läste i om natten.

I någon skola hade jag ej gått
Och alltså ingen undervisning fått,
Som var tillräcklig för att bli inskrifven,
Om rektorn icke blifvit mig tillgifven.

Jag började min kurs med föga hopp,
Men efter några månaders förlopp
Jag kände redan till de flesta stycken
Och tyckte sjelf min kunskap vara mycken.

Visst var dieten för det mesta klen,
Och ofta var det mig till mycket men
Att mot behovet och mot nöden kämpa
Samt köld och hunger kunna kraftigt dämpa.

Nog var min ställning rätt bekymmersam
Och svårt att utan medel ta' sig fram:

*) Kamraternas.

Med mod i bröstet och med Gud i hågen
Jag hindren bröt, som seglar'n bryter vågen.

Så efter tvänne för mig långa år —
En herrlig, blomstrande och ljufvig vår —
Bestod jag profven uti hvar tentamen
Och gick med heder genom i examen.

Det var en glädjedag för mig, som få,
Och aldrig glömmet jag, hur hjertat då
Var fylldt af fröjd och tacksamhet mot Herran,
Fastän min framtids utkomst än var fjerran.

Snart emottog jag ett vikariat
För litet kläder, husrum, ljus och mat,
Samt fick ett hundra barn att läsa och lära
Och Gud samt fosterland och konung ära.

Jag hade ifrån barndomen en vän,
Som var sin Gustaf lika trogen än;
Hon fattig var, men rik på dessa dygder,
Som alltid pryda våra svenska bygder.

Och, moderlös re'n från sitt första år,
Hon stod nu i sin ungdoms skönsta vår,
Med adelskapet tecknadt på sin panna,
Min barndomsbrud, min kära, trogna Anna.

Att bli förenta till ett äkta par
Vår största önskan nu gemensamt var;
Jag därför på en annan syssla tänkte,
Och snart Försynen mig en sådan skänkte.

Jag fick ett hem och, fastän knappt, mitt bröd,
Jag gifte mig och stred mot brist och nöd;
Vi älskade likväl så högt hvarandra,
Att ingen fann sig böjd sitt öde klandra.

Familjen ökades väl efter hand,
Och mörkt såg det väl ut för oss ibland,
Att någorlunda ta' sig fram i världen;
Men Guds välsignelse var med på färden.

Visst var mitt arbete båd tungt och svårt,
Och någon gång fann jag det ganska hårdt,
Att man min inkomst icke ville öka,
Och annan plats fick jag ej lust att söka.

Jag hade lyckats barnens kärlek få,
Och sjelf jag älskade min skola så,
Att jag ej ville ifrån den mig skilja,
Förrän med döden enligt Herrens vilja.

Likväl var skolan både mörk och trång,
Och högst besvärligt var det mången gång,
Att bland en hundratalig barnaskara
Till men för helsan hela dagen vara.

Men, fast besvärligt, tiden framåt går,
Och jag stod ut i fem och tjugo år;
Då var min styrka bräckt, min helsa bruten,
Och min tjenstgöring uti skolan sluten.

Af "gunst och nåd" jag tilläts dock bo kvar
I denna vrå, som än' jag innehar,
Och lefver af den sparsamma pensionen,
Samt tvänne tunnor säd ifrån baronen*).

Visst var min verksamhet på glädje tom,
Men lönen fick jag dock när qvällen kom:
Hos barn och maka vid den stilla härden
Jag glömde mödorna och hela världen.

Nu är jag gammal, orklös, trött och slö
Och liknas kan vid ett afbrutet rö;
Mitt hår är grått, jag är i förtid gubbe,
Ej mer värderad än en murknad stubbe.

Med samvetsfrid jag fyllt mitt kall med fröjd,
Är mätt på världen och att sofva nöjd;
Jag hamnen hunnit och har seglen refvat
Och tror, att jag ej har förgäfves lefvat.

*) Hans hustru hade tjenat i många år hos baron Tamm på Tvetaberg, hvarför baronen anslog 2 tunnor säd såsom donation åt skolläraren.

Min Anna från mig länge sedan gått
 Och bästa lönen för sin kärlek fått.
 Hon väntar mig till sig i himlens salar
 Från jordens strider och dess prøfvodalar.

En tid skall komma, då folkskolan är
 Af folket aktad och för folket kär
 Och då dess syften bli med framgång krönta
 Samt lärarne ordentligen aflönta.

Man skall omsider lära sig inse,
 Att bästa arf man sina barn kan ge,
 Det är uppfostran, just den sanna, rätta,
 Hvarmed man grund kan till dess framtid sätta.

Då skall det uppgå för vårt land en tid
 Af allmän bildning, hopp och ljus och frid,
 Då menskovärdet ej på guldvigt väges,
 Men mätes efter kunskapen, som eges.

Min tid är slut, min stämman blifver matt,
 Jag redan nalkas ser min sista natt;
 En skymning öfver ögats blick sig breder,
 För mig går solen sista gången neder."

~~~~~

Så talte gubben, och ur ögats blick
 En stråle utaf himmelsk sällhet gick;
 En ljusning skönjdes i de tärda dragen,
 Då själen blef upp till sitt ursprung tagen.

Och tiden som den gamle förutsåg
 Ej just uti aflägsset fjerran låg;
 Den synes redan hafva börjat dagas,
 Den tid, då skolan mer i akt skall tagas.

Må folkupplysningen städ's framåt gå!
 Och hvarje lärare sig glädja få,
 Att för hvar sträfvan se sig framgång vinna
 Och sent omsider lön för mödan finna.

~~~~~

Den sårade dygden.

*Några ord till den sjuttonåriga *).*

Du, som ännu obekant med världen,
Ej skilja kan det goda, onda, åt;
Du ej känner villorna och flården
Och farorna, som ligga i försåt;
Med kraft och mod ditt hjerta väpna,
Så skall du ej för faran häpna.

Ljufligt leker ännu barndomsfriden,
Och helsans rosor blomstra på din kind,
Hjertat minnen eger från den tiden,
Dess vågor bölja för den minsta vind.
Och blicken strålar ur ditt öga
Som stjernans från det blåa höga.

Rik är du ock; du en skatt ju eger,
Ett himmelrike i ditt sköte gömd,
Som ej jordens rikedom uppväger,
En klenod som är verklig, blott ej drömd.
En engel skyddande dig följer
Och smärtans tårar för dig döljer.

Se, hur blygsam liljan står i dalen,
Vid dagens första gryning vaknar opp;
Smärtan hinner icke dit, och qvalen
Bo icke der, der lefver endast hopp;
Det är din bild, du goda flicka,
Som vet att oskuldsfullt dig skicka.

Men nu börjas farorna och striden,
Nu bryta onda vindar våldsamt löst;
Ostördt får du icke ega friden,
Som ännu fridfullt bor uti ditt bröst.
Som liljan faller af och bleknar
Den svaga oskuldsstängeln veknar.

*) Författades med anledning af en i Norrköping begången våldtäkt, som äfven var föremål för en vidlyftig domstolsranskning.

En ond demon — en ulf i fårkläder
 Forsåtligt dygdens hemort söker opp,
 Och smilande dess helga rum beträder,
 Och dukar guld och stora löften opp.
 Du lycklig i din oskuld drömmar,
 Förförarn och dess skatter glömmar.

Och i början smickrar'n list använder,
 Förställda miner svekfullt på sig tar;
 Han förgäfves sitt rökoffer tänder. —
 "Gack satan hädan bort!" — han får till svar.
 Med våld han då sitt brott föröfvar
 Och dygdens rop och klagan döfvar.

Han sitt gift i glädjebägarn smyger
 Och jagar oskuldens skyddsengel bort,
 Som sörjande till dygdens ursprung flyger
 Och klagar öfver den förlust han gjort.
 Den sköna blomman som är bruten,
 Blir glömd, föraktad och förskjuten.

Dygden ligger sårad och förblöder,
 Och ingen sträcker ut en hjälpsam hand;
 Ingen som det svaga hjertat stöder,
 Här ensamt klagar det på dimhöljd strand.
 Kom gode engel! kom snart åter
 Till ditt sorgsna barn som gråter!

Och aftork tåren på den bleka kinden.
 I hjertat gjut hugsvalelse och tröst;
 Det darrar ännu bäfvande för vinden,
 Som gulnadt löf uti en stormig höst.
 Ja, milde Fader, dygden hägna,
 Och en beständig vård den egna!

Och skydda oskulden för hvarje fara
 I höjd af glädje, som i djup af ve,
 Att hjertat må sin högsta skatt bevara,
 Och lika ren den himlen återge.
 Men strängt förförarne bestraffa
 Och alla nidingsdåd afskaffa.

Men du, som trotsar Guds och menskors lagar
 Att tillfredsställa få ett vildt begär,
 Stjäl förbjuden frukt när dig behagar.
 Med våld: Jag frågar om det menskligt är? —
 Fly bort ur dygdens blomstergårdar,
 Se goda englar dem nu vårdar.

Här fins, tyvärr, nog många vilseförda,
 De, som värdera högre guld än dygd;
 Som fysiskt och moraliskt djupt förstörda.
 De sakna hvarje skymt af kvinlig blygd;
 Till dem Er vänd att lågan stilla,
 Och ej en menlös själ förvill!

Döm ej!

(Infördt i Norrköpings Tidningar 1861).

Ej af granna färger liljan prälar,
 Men dess inre prakt nog röjs ändå;
 Kärlek uti mångens öga strålar,
 Fast du ej dess värde kan förstå.
 Klippan visar blott sin hårda yta,
 Men der under malmens ådror gå.
 Stormar ofta hafvets vågor bryta,
 Men i djupet är det lugnt ändå.

Mången har en skarp och bitter tunga,
 Men i sinnet kan dock mildhet bo;
 Mången skämta kan och äfven sjunga,
 Fast i hjertat sorgens törnen gro;
 Mången fattig är, som synes riker;
 Mången rik trycks utaf smärta ner.
 Bördens söner lyckan ofta sviker;
 Mången sörjer djupt fast munnen ler.

Allt är icke guld som du ser glimma
 I förgängelsens och mödans värld.
 Och bland allt i den, du får förnimma,
 Fästa hjertat ej vid fåfäng flärd.
 Gyllne ytan dig så lätt bedrager,

Om den dömes efter skenet blott;
 Ibland törne vexer stundom lager —
 Motgång ofta blir den frommes lott.

Lär dig känna menskan, Gud och världen,
 Samt hvad i ditt eget hjerta bor,
 Och förjaga derifrån den flården,
 Som i andras hjertan fins, du tror,
 Innan någons handling du bedömer,
 Som du endast ytligt känna kan.
 Den sin fördel, blott sig sjelf berömmar,
 Någons aktning ej förtjena kan.

Se ej ned föraktligt på din like,
 Om du tror han lägre står än du.
 Jordens barn ej blifva alla rike,
 Men till slut de blifva lika ju,
 Den i armod stadd såväl som kungen
 Multna skall, om ej i samma grift.
 Öfver bördens son och tiggarrungen
 Ljuder en gång *jemlikhetens* skrift.

Hvarför yfvens då I barn af makten!
 Hvarför bröstens öfver fåfång flård!
 Se, en gång försvinna glansen, prakten,
 Som I fågnens åt i denna verld,
 De, som utaf armodet och nöden
 Pressats hårdt, för dem ock dagen flyr:
 Allt en gång förenas efter döden,
 Då en evig morgonrodnad gryr.

Döm ej därför hårdt de vilseförda,
 Blott beklaga men fördöm dem ej;
 Bure vi måhända lätt den börda,
 Som dem följer genom lifvet? Nej,
 Då vi för den minsta motgång digna
 Under högljudt missnöje och knot,
 Klaga nödens barn ej, men välsigna
 Gud i medgång, som då dem gå mot.

Möt hvarandra, älska dina bröder
 Och din pligt till Gud och menskor känn.

Om i bröstet hatets känsla glöder,
 Låt en fläkt af kärlek släcka den.
 Hvad du är, du vet, ej hvad du blifver
 Ödets bok för dig ej öppen står;
 Är du nöjd med hvad dig Herren gifver,
 Du din framtid lugn till mötes går.

Ack, så döm då ingen menska illa,
 Fast du tror att du dess brister ser:
 Skenet kan bedraga, kan förvilla,
 Menskans blick ser ej i hjertat ner.
 Sök först sjelf att ren och felfri vara,
 Tadla ej, låt oförrätt bli glömd,
 Och du skall med tiden få erfara:
 "Den ej dömer blir ej heller dömd."

På Mälarstranden.

(1856).

Naturen vaknar opp
 Ur sina vinterdrömmar,
 Och blomman står i knopp
 Bland gyllne rosenströmmar
 Och ler i solens varma bad
 Emot en fjärl, svärmiskt glad.

Här står jag dagen lång
 Och ritar namn i sanden
 Samt sjunger glad en sång
 På sköna Mälarstranden;
 Och bergens eko föra den
 Bort öfver fjärden till min vän.

Hon bor der bort i byn
 Vid spegelklara viken.
 Här läser jag i skyn
 Det kära namnet Fiken;
 Och äfven hennes bild jag ser
 I blomman, som emot mig ler.

Var tyst du bölja blå
 Ej vredgad var på färden,
 Men tag min suck ändå
 Med dig bort öfver fjärden
 Och helsa dit ännu en gång
 Samt tolka för min brud min sång.

Tankemonolog.

Om jag kunde och som fågeln finge
 Flyga, spände genast jag min vinge
 Och till dig i stilla aftonstunden
 Flöge ut igenom skogen — lunden,
 Der jag vet du sitter tyst och trägen
 Vid arbetet, se'n de dina somnat;
 Men i qväll jag kommer ej den vägen
 — Saknar vingar — krafterna ha domnat.
 Men ej rådlös till dig bort jag ilar
 Fortare än fågeln flyga hinner;
 Och förn ögat slutes — kroppen hvilar,
Tanken dig, min goda genius, finner.
 Ja, på tankens, själens lätta vingar,
 Vännen dig sitt hjertas helsning bringar.

Mörk är qvällen, dystert i naturen;
 Dyster tanken, fast på vingar buren.
 Ack du vet ej du, när hjertat svider,
 Hvad den känslofulle vännen lider,
 Då han tänker på de flydda åren,
 På den vän, som åt hans hjerta skänkte
 Hoppet leende och skönt som våren,
 Hvilket uti villans flod han dränkte.
 Detta hennes ömma känslor sårar,
 Och från henne flydde glädjens engel.
 Nu om natten badar han i tårar,
 Liknar blomman, lösryckt från sin stängel.

Ömma känslor, blandade af smärta
 Bor uti den ångerfulles hjerta
 Hvad han mistat, hvad han bittert saknar

Hoppas han med ånger återvinna;
 Då han nu ur glömskans mörker vaknar.
 Sträfvandet att målet ännu hinna,
 Skall hans mod, hans krafter städse öka.
 Får en tid han kärleken försaka,
 Vet han det är straff för gamla brister,
 Derfor vill han ångrens tårar gjuta,
 Blott det käraste, han egt, ej mister.

På Sofia-dagen.

I. 1860.

Tillåt vännen denna dagen
 Egna dig en liten sång
 Anspråks ur hjertat tagen,
 Bättre blir den nästa gång.

Mycken glädje, föga smärta
 Följe dig på livvets stråt;
 Må ditt goda, ömma hjerta
 Trogen kärlek glädjas åt.

Må du aldrig helsa sakna,
 Aldrig lust att göra väl,
 Hvarje morgon sorgfritt vakna
 Med en sund och verksam själ.

Må, när livvets afton skymmer,
 Och vid tidens gräns du står,
 Vännen, när din ande rymmer,
 Egna dig en saknads tår.

II. 1862.

Ej försmå ännu ett minne
 Från din ende, bäste vän,
 Då en namnsdag nu är inne,
 Som jag fira får igen;
 Fast jag ej den lyckan eger

Att personligt helsa dig ;
Kanske denna gård dig säger,
Att du aldrig glöms af mig.

Må vid denna dagens möte
Glad och sund du vakna opp,
Och uti ditt hulda sköte
Gömma månget trofast hopp!
Hjertat mången önskan nära,
Som du uppfyllt se'n får se,
Samt dig sköna frukter bära
Och en ökad fröjd dig ge!

~~~~~

III. 1863.

Till dig min vän jag ville tacksamt skicka
En liten blomma, blygsam liksom du :
Ej den försmå, min goda, hulda flicka,
Fast den bär spår af vinterns köld ännu!
Men i ditt sköte gömd — vid bröstet sluten,
Den från sin vintersömn skall vakna opp :
En blick från dig, af ömheten begjuten,
Ger lif igen åt blommans frusna knopp.

Fast skiljda åt, tror du jag skulle glömma
I år den dag, som bär ditt namn Sofi ?
Nej, hur än dagar flykta — åren strömma
Och vexla öden, står din bild deri.
Jag flyr till dig på tankens lätta vingar
Och liksom arkens trötta dufva, glad
Dig en, från hjertat hemtad helsning bringar,
Som skrifven står på minnets olivblad.

Vi ega minnen från de flydda åren,
Då glädjens solblick lyste på vår stig ;
Och var du ledsen, kysste jag bort tåren,
Se'n glad igen du log så mildt mot mig.
Så lycklig som du då, Sofi, dig kände,
Så glad du var, skall du än bli en gång . . .
Dig himlens Gud en hoppets engel sände!
Och tåligt bid' om väntan blifver lång.

Naturen smyckat sig igen derute
 Med nya sippor i sitt gröna hår...
 I fulla drag du helsans ljufhet njute,
 Du, som med blommorna beslägtad står!

Var glad Sofi! Behåll i troget minne
 Den första kärleken! Glöm *aldrig* den,
 Som gömt din bild uti sitt hjerta inne
 Och vill till döden bli Din trogna vän.

~~~~~
 IV. 1874.

Femton vintrars snö bortrunnit,
 Lika många år försvunnit,
 Se'n första gången jag besjög ditt namn,
 Mycket har förändrats sedan,
 Många kära vänner redan
 Se'n seglat in i evighetens hamn.

Vi sjelfva känna mer hvarandra,
 Och veta hur vi skola vandra
 Bland litvets mödor, strider och besvär,
 Vi haft och hafva mer bekymmer
 Än då, men glädjen icke rymmer,
 Och kärleken ännu ej gammal är,

Nu är en namnsdag åter inne,
 Som kallar fram så månet minne
 Af desse forna, flydda glädjeda'r,
 Då våren stod uti sin fågring,
 Och lifvet sågs blott som en hägring
 Samt rik på löften och förhoppning var,

Jag helsar dig Sofia åter
 Och önskar, att dig Herran låter
 Än lefva lycklig många sälla år
 Till min och till de våras fågnad,
 Af goda englar städse hägnad,
 Tills vandringsmålet lyckligen du når!

I. På Anna-dagen.

(Till Anna C—rk vid 10 års ålder.)

”Det är din namnsdag i dag min vän.
Du har vid vers väl ej tröttnat än,
Fast det kanske ej är första gången,
Som du ett föremål är för sången.”

Som sagdt, Jag ville lyckönska dig,
Du späda planta på lifvets stig,
Som ännu fostras vid moderns sköte
Och inga öden än gått till möte.

Lik Ingeborg uti Hildings gård
Vid hemmets härd du än får din vård
Och vexer upp som en lilja fager
Bland *ljus* och *skuggor*, en herrlig dager.

Du med en ömhet så mild så varm
Omgärdas kärt vid en moders barm,
En moder, ifrån hvars hjerta strömmar
En flod af kärlek för den hon ömmar.

Gudsfruktan, heder och tro och dygd,
Som alltid pryda ens fosterbygd;
För dem är öppet din moders sinne.
Låt aldrig dem gå utur ditt minne!

Blif du i detta din moder lik,
Så är, fast fattig, du ändock rik,
Så har du vapen i alla strider
Och kan stå trygg uti stormens tider.

Jag vet en flicka vid dina år,
Som utan moder i verlden går
Från hus till hus uti ruskigt väder
Med hungrig mage och tunna kläder.

Du skulle sett hennes glada blick,
Då mätt och klädd från ett hem hon gick;

Der just en mor såsom din sågs ömma
Och för den arma sin kärlek tömma.

Hur lycklig är icke du min vän
Som icke saknat din nödtorft än,
Fast mamma kanske den fått försaka,
Och mången natt för de sina vaka.

Du Anna, du skall ej glömma det,
Men alltid gå i din moders fjät,
Få *mera* glädje men *mindre* smärta,
Det önskar farbror af allt sitt hjerta.

Snart kommer julen till oss igen
Med himlasonen, vår bäste vän,
Som vill så gerna vår boning gästa —
Den gåfvan är ock den aldra bästa.

Nu, innan afsked jag af dig tar,
Jag för mig sjelf ock en önskan har;
Den är, att litet ett bref du sänder
Mig, innan jag mina julljus tänder.

II. Till densamma

(*vid hennes första nattvardsgång.*)

Du står på tröskeln af ditt barndomshem.
Snart redo till att vandra ut i verlden;
Du känner icke farorna på färden.
Gud gif dig mod och kraft att möta dem!

De hafva flytt de kära barndomsdar,
Hvaraf du eger månget dyrbart minne.
Af dem ditt blygsamma och rena sinne
Så mången kär och lycklig hågkomst har.

Du haft och har en mor, hvars varma själ,
Så ofta pröfvad utaf bitter smärta,
Uti ditt ömma oskuldsfulla hjerta
Lagt grunden för din framtids sanna väl.

Och denna grund af oskuld, fromhet, dygd
 Skall bli ditt värn i pröfningar och strider,
 Må den i ljusa eller mörka tider
 En prydnad bli båd' för ditt kön och bygd.

Och om du ensam uti verlden står,
 Se'n du till grafven följt de dina kära,
 Skall deras minne du i hjertat bära,
 Och tröst deraf du under sorgen får.

Vid nattvardsbordet du i högtidsskrud
 Du dig med honom — Frälsaren förenar.
 Han dig från synden och dess smitta renar —
 Snart dig inviger till sin himlabrud.

I denna himmeskt saligt sköna stund
 Du är med själen icke qvar på jorden,
 Men hör från himlen dessa ljufva orden:
 "I dag förnyar du ditt dopsförbund."

Och nu hvad fröjder eller sorg som helst,
 Hvad pröfningar, hvad motgångar och öden
 Dig än må möta — lyckan eller nöden,
 Må du omsider från allt ondt bli frälst!

III. Till min moder vid 80 års ålder

(den 9 December 1876.)

Jag vill på Anna-dagen
 En gård dig *moder* ge,
 Utur mitt hjerta tagen;
 Med välbehag den se!

Vid samma nötta krycka
 Du än ses varsamt gå.
 Och med din ringa lycka
 Är glad och nöjd ändå.

Så under åren många
 Du stapplande har gått;

För dig de varit långa,
Som föga glädje fått.

Men mödor och bekymmer
Ditt trogna sällskap var,
Nu åldern ögat skymmer,
Fast blicken dock är klar.

Nu vill dig Gustaf egna
En tacksamhetens sång;
Han vill sin moder fågna
Med pennan än en gång.

Må till de dinas fågnad
Du ännu lefva få,
Af goda englar hägnad,
Dig mer ej sorgen nå!

Och när du slutat färden,
Du nöjd ur tiden går,
Du mätt och trött af verlden
En evig sällhet får!

IV. På Anna-dagen 1859.

(Infördt i Norrköpings-Kurien.)

Från väggen ned jag min lyra tar
Och glad uppstämmer en liten sång,
Fastän gu'nås i naturen qvar
En enda blomma ej fins en gång.

Ack hvad skall jag dig då Anna ge,
Som något värde för dig kan få,
När alla blommor stå vissnade
Båd' röda, hvita och gula, blå.

Men, ack du sjelf är ju blomman lik,
När hon som skönast i fågning står,
Som hon på oskuld och fågning rik
Och uti blomman af livvets vår.

När vinterns snö täcker dal och fjäll,
 Och alla blommor stå frusna än,
 Skall du ibland från ditt lugna tjäll
 En tanke sända din bror och vän!

Visor i folkton.

I. Den blinde vid vägen.

Jag får ej se naturen hvaråt du gläder dig.
 Det midt på ljusa dagen är äfven mörkt för mig,
 Och ingen vänlig stjerna här mig lyser.
 Men himlens englar leda min mödosamma gång
 Och herren Gud i himlen han hörer nog min sång
 Samt med sin kärlek värmer, då jag fryser.

Mig mången stolt i sinnet föraktligt går förbi
 Och förer på sin tunga så mycket gäckeri,
 Som egde han en större del af jorden
 Och ser han den åt honom framsträckta magra hand,
 Han kastar kanske åt mig en slant på vägens sand,
 Men fattar ej den lott, som min är vorden.

Jag ser ej solens uppgång och ej dess nedgång ser,
 Men morgon liksom afton min bön till Gud jag ber,
 Och ej mitt hårda öde jag beklagar.
 När någon vänlig stämma jag höra får ibland,
 Och om man vänligt trycker min skrumpna, frusna hand,
 Jag räknar mindre långsamt mina dagar.

Snart får väl jag ock sluta min mörka tysta strid
 Och flytta upp till himlen, till salighetens frid
 Från brist och nöd, från mörker här och qvalen.
 Till dess mig goda menskor en torftig utkomst ger:
 Med själens inre öga jag all den klarhet ser,
 Som väntar mig i ljusa fröjdesalen.

II. Kärleken på landet och i staden.

a) På landet.

Och Anders gick på ängen och var så hjertans glad,
Ty han sig fått en festmö uti den närmsta stad.

Han henne kysst på handen och munnen kyssa fått:
Ej undras må, att omkring det i hans hufvud gått.

Han är så glad i hågen och hastig i sitt sin',
Samt sjunger nöjd: "Till våren blir mamsell Hulda min."

Jag emottager torpet utaf min gamle far
Och gifter mig med Hulda, som är så fin och rar.

Jag ropar in en kossa i höst på en auktion
Och köper höstutsäde på kritan af patron.

Vi skola såsom dufvor i allsköns trefnad bo;
Jag plöjer, sår och skördar, hon får i hemmet gno.

Så få vi barn — små tomtar — att leka med ibland;
Vi ej som andra tvista der aldra minsta grand.

b) I staden.

(En månad efteråt.)

Nej aldrig här i lifvet jag tror på flickor mer;
De äro endast falska, jag dem på båten ger,
När Hulda kunde mig så bedraga
Och skraddarsjälen mig föredraga,
Det var gement.

Hon lofvade att blifva mot mig så öm och huld
Samt älska mig till döden blott för min egen skuld.
Jo vackert också, hon i detsamma
Blef Jakob skraddares söndagsflamma.
En sådan tös!

Jag var just in till staden i söndags på besök
Och kilade som vanligt upp uti Huldans kök.
Då blef jag nästan förskräckt och stanna

Som om jag fått mig ett slag i panna
Och gapa blott.

Der satt min sköna Hulda i knät på "skräddar-Knut."
Hvad var för mig att göra än ta reträtten ut;
Och gick det gjorde framåt på gatan,
Jag sprang som jagad af sjelfva satan
Med snälltågsfart.

Nu är jag också botad för mina kärleksqual,
Se'n den snutfagra tösen min tro på dygden stal.
Nu tror jag endast på Gud och presten
Och älskar fader och mor för resten
Nu mer än förr.

III. Den öfvergifna.

Jag varit förr så glader, så god uti mitt si'n,
Då Petter alltid sade: "kom lilla vännen min,
Du är min största skatt på jorden.
Nu grannas Stina Lisa är honom mera kär;
Af honom öfvergifven och glömd nu Anna är.
Jag hör ej mer de ömma orden.

Förr kom han städse till mig så glad, så god och varm
Och lutade sig gerna intill min trogna barm
Samt svor mig trohet intill döden.
Nu sitter han hos Lisa och kanske äfven svär
Att henne hela lifvet förblifva öm och kär,
Med henne dela lifvets öden.

Jag är en fattig flicka och har en fattig mor,
Som i en bräcklig koja på gunst och nåder bor
Och spinner garn så tyst och trägen.
När förr ibland från kyrkan jag hem till henne gick,
Jag blef så glad om qvällen, då jemt jag möta fick
Min Petter uppå halfva vägen.

Nu hem jag ensam vandrar den dystra vägen får,
 Och glömd och öfvergifven jag stum och sorgsen går,
 Men är af Gud ej öfvergifven.
 Han är ju faderlösas och enkors hulda Far,
 Och dem mot verdens faror i sitt beskydd Han tar:
 Min enda tröst Han nu är blifven,

Jag aldrig tror på någon, men fast på Herren tror,
 Han som bor uti himlen, men och på jorden bor
 Och hjälper fattiga och arma.
 Så vill jag icke sörja min drömnda lycka mer
 Men för mig och min moder jag fromt och ödmjukt ber,
 Att Han mot oss sig vill förbarma.

IV. Förbi.

Det var en tid jag sjöng så glad
 Och verser skref på Annas dag;
 Jag drömde mig så lycklig bli
 Men nu är allt förbi, förbi.
 Förbi.

Och henne, hvarom förr jag drömt,
 Jag älskade så rent, så ömt.
 Vi skulle aldrig skilda bli,
 Men ack, den glädjen är förbi.
 Förbi.

Jag hennes trogna kärlek fick,
 Mig solade i hennes blick,
 Så lycklig ingen kunde bli.
 Men nu den lyckan är förbi.
 Förbi.

Såg jag ett moln af missmod då,
 Som skymde hennes ögon blå,
 Jag kysste bort hvar tår deri,
 Och då flög molnet snart förbi.
 Förbi.

Så flydde några sälla år
 Af endast solsken, ljus och vår,
 Och nära målet voro vi,
 Men ack, det gick oss grymt förbi.
 Förbi.

Af världens falskhet, dårskap, flärd
 Och tomma löften jag blef snärd
 I farans djup jag föll uti,
 Och derföre är allt förbi.
 Förbi.

Hon blef förskjuten, men jag har
 Dock hennes bild i hjertat qvar,
 Och alltid skall den stå deri,
 Fast allt är nu förbi, förbi.
 Förbi.

Vid minnet af den ljufva tid
 Af kärlek hopp och tro och frid,
 En blomkalk tog med tårar i
 Om ännu allt ej är förbi.
 Förbi.

Likt ensligen på ödsligt skär
 Jag sörjer den mig var så kär
 Och drömmer än om min Sofi
 Fast hon för mig nu är förbi.
 Förbi.

Sofia, mins du ej en gång,
 Hur glad till dig jag sjöng en sång
 Och bad att blott din bror få bli
 Så länge allt ej var förbi.
 Förbi.

Jag samma bön förnyar än:
 Ack låt mig bli din bror, din vän!
 Förlåt allt svek och skrymteri,
 Om ännu allt ej är förbi.
 Förbi.

Jag straffad är, mig ej fördöm,
 Allt syns mig som en elak dröm,
 Och se'n jag nu igen är fri,
 Säg mig, att allt ej är förbi.
 Förbi.

V. Sockenskomakaren.

Med lästknippan jag vandrar socknen kring
 Fallera,
 Och skodon snor ihop som ingenting
 Fallera.
 Af gummorna mång' läckerbit jag får,
 Fallera;
 Ty väl i vantarne hos dem jag står
 Trallalera.

Och mången fager tös ibland jag ser,
 Fallera,
 Som stundom bort till mig förstulet ser,
 Fallera.
 Snart väljer jag till maka en af dem
 Fallera,
 Och ordnar mig ett litet trefligt hem
 Trallera.

Se'n slår man sig beskedligt ned i ro,
 Fallera,
 Och goda tomtar hos oss husfritt bo,
 Fallera.
 I skymningen jag sjunger glad och säll
 Fallera,
 För gumman min en visa hvarje qväll,
 Trallera.

Och prestgårds-Lisa helst jag föredrar,
 Fallera.
 Till mig jag märkt hon goda ögon har
 Fallera.

Jag tar ut lysning efter gammal sed
 Fallera,
 Och sätter upp en verkstad med besked,
 Trallalera.

Minnesrunor.

Öfver skolläraren Löfstrand.*)

(Infördt i N. Tidningar.)

Jag mins ännu med fröjd de flydda åren, —
 Min barndomstid, den glada lefnadsvåren —
 Då jag af dig min första lärdom fick
 Och glad emot en okänd framtid gick.

Så mången yngling fått sin första daning
 Uti din skola, och af din förmaning
 Den bästa resekost för tiden fått
 Då han till sträfvanden i verlden gått.

Åt andra värf din tid du också egnat
 Och med musikens toner mången fägnat,
 Som nu dig helgar tacksamhetens tår
 Och med en minnets gård till grafven går.

Der möter vännen anförvandter såta,
 Som maken, fadren sörjande begråta.
 De vandra åter till sitt sorgsna hem
 Och minnes tacksamt, hvad du gjort för dem.

De sörja ej som de, der hopp ej hafva
 Och overksamt sig lefvande begrafva:
 Förtröstande till allas Far de fly,
 Och hoppets sjunkna sol skall åter gry.

Farväll! haf tack för hvarje ospard möda!
 Du gått att hösta in en riktig gröda

*) Min förste lärare.

Uti en verld, der ingen lider nöd,
Och ingen tjenar för ett sparsamt bröd.

Öfver fru Mosén.

(Infördt i N. Tidningar.)

Hvi har du målet hunnit —
En lugn och tryggad hamn?
Hvi har du fridsäll funnit
Den hulda Fadrens famn?

Ditt lif var ädel möda,
Din död var stilla frid.
Du skördat hoppets gröda
Och kämpat mången strid.

Ditt ädla, varma hjerta
För nödens barn ej slöts,
Och i din sista smärta
Ditt bröd dem gifmildt bröts.

Ty menskokärlek bodde
Alltjemt uti ditt bröst,
Och som ett barn du trodde
Det ord, som ger oss tröst.

Den trösten väl behöfves,
Hur säkre vi än stå,
Hvars kraft och stöd bepröfves,
När sorgen kommer på.

Det var den kraft dig ledde
Till nödens gömda vrå,
Och mången hjälp beredde
Åt enkor och dess små.

Tom platsen är bland vänner
I dina vänners rund;
Man sorg och saknad känner
I denna smärtans stund.

Men bittrast kännes smärtan
 I hemmet, du höll kärt,
 Af anförvandters hjertan,
 Som gjort sig kärlek värdt.

De trogna få ej digna,
 Fast bort gick hjertats vän.
 O, maka, mor, välsigna
 Dem från din himmel än!

Vid lille Henriks graf!

(Infördt i N. Tidningar.)

Här slumrar han, som var så snäll,
 Som oskuldsfull och menlös var,
 Och därför är han nu så säll
 I himmelen hos ljusets Far.

Och lycklig du, som nu har gått,
 Från präfnings och sorgens land,
 Till himlen, der du kronan fått
 Ur barnavännens milda hand!

Fast stoftet blef i jorden gömdt
 Och slutet i dess kalla famn,
 Så ha dig vännerna ej glömt,
 Med saknad nämna de ditt namn.

Och när det blifver vår igen,
 Samt vinterns snötäcke är af,
 Med blommor kommer mången vän
 Att strö på lille Henriks graf.

Till A. J. Lindelius dödsannons.*)

(1861.)

Till kärlekens och sångens land,
 Der fridens harpa klingar,
 Från mödorna på sorgens strand
 Min ande säll sig svingar.

Till henne, som mig väntar der:
 Hon klädd till brud är redan;
 Och bandet, som blef brutet här,
 Föreنا vi der sedan.

Jag kommer! snart är striden slut,
 Mitt bröst har slutat blöda . . .
 I himlen, dit hon gått förut,
 Der grönskar hoppets gröda.

Farväll! haf tack hvar'en som ömt
 Sin omsorg åt mig skänkte;
 Det blifver ej af honom glömt,
 Som "först uppå oss tänkte".

Till eleven vid Tekniska skolan

Carl Danielssons dödsannons (19 år.)

(1861.)

Det mål jag sökte fans ej här;
 Jag först derofvan funnit
 För själens trängtande begär
 Hvad här blef oupphunnit.

Missunna mig ej denna fröjd,
 I älskande och kära,

*) Sångare i Arbetareföreningen och en af dess stiftare. Döden, försakad af ansträngning under en concert. Flickan med hvilken han var förlofvad, hade afidit ett par månader förut. Han var blott 28 år.

Och gråten icke: jag är nöjd
Att himlens fröjd är nära.

Hur skönt att dö i livvets vår,
Hur sällt att dit få fara,
Der livvets storm ej själen når
Bland englars sälla skara.

Ack! fader, moder, syskon, J,
Som känna bittrast smärtan,
Ej gråten! åter råkas vi,
Då helas Brustna hjertan.

~~~~~

Vid underrättelsen om densammes död.

Hvad! redan slut! — har dödens tysta engel
På livvets mörka blomsterfält igen
Strött tårars dagg och brutit af en stängel,
Som stod förhoppningsfull i våren än?

Fanns på din väg, ej någon ålderstigen,
Ej någon lutande vid plågans staf,
Som väntat uppå dig och dageligen
Skumt blickat, längtande, till fridens graf?

Ack jo! nog har du ännu kunnat spara
Den skörd hvarmed du flydde nu ditopp.
Visst var han nöjd att få till himlen fara;
Men ack, han var föräldrars glada hopp.

Det är förbi . . . Hans mun är tyst och sluten
Och himlen tagit har sitt lån igen . . .
Den ömma saknaden, står tårbegjuten,
I vemodsdrag bland anförvandt och vän.

Han forskade bland kunskapers förråder
Och gick framåt i omotståndlig fart:
Ett ljus af lärdom brann i hvarje åder,
Som lyste hoppningsfullt och underbart.

Det släcktes ut; men uti himlens salar
 För honom tänds ett högre, herrligt ljus,
 Och därför öfvergaf han jordens dalar
 Och följde engeln glad till Fadrens hus.

Vid en åttaårig flickas död.

(*Amalia Ringdahl.*)

Omsider qualda anden hunnit
 Det mål han länge önskat nå,
 Och efter lidna smärtor funnit
 Den fröjd de trogna endast få.

Haf tack du, moder, hulda, ömma,
 För hvarje natt du vakat har
 Vid plågans bädd — då tårar strömma
 Från modershjertats källa klar.

Nu är det slut — jag återvänder
 Till Gudasonen, barnens vän;
 Han lyfter mig på sina händer
 Till salighetens land igen.

Farväl, föräldrar, syskon, kära!
 Haf tack enhvar som deltog ömt
 I plågorna jag måste bära.
 Farväl! jag sista droppen tömt.

Vid underrättelsen om fru Almströms död.

(1866.)

Besökte äfven dig den hemska gästen,
 Som sorg och oro fört till månet hem?
 Blef hon, din älskade, ett rof för pesten,
 Som alltså skördar sina offer än?

Hur grymt att henne från din sida rycka
 Och ifrån barnen deras bästa stöd.
 På jorden finns ej någon kvalfri lycka,
 Den byts så ofta uti sorg och nöd.

Ja, det är hårdt att såsom du bli pröfvad
 Af bittra sorgen, hvilken döden ger,
 Att jordens glädje plötsligt bli beröfvad,
 När ingen skymt af lyckans sol man ser.
 Men om ock glädjen från oss stundom rymmer,
 Det finns ett hopp i hjertat alltid kvar,
 Om man till Herran bär sin själs bekymmer,
 Lik barnen anförtror dem åt sin far.

Så fatta mod och låt ej verlden skaka
 Din fasta vilja och din starka själ.
 Du får ändå ej henne mer tillbaka;
 Men hon deruppe beder för ditt väl.
 En gång skall också du din vandring sluta
 Och återfå hvad här dig kärast var,
 Samt finna stämd till sång din brystna luta,
 Der sången just sitt rätta hemland har.

Vid inspektoren G. Gabrielssons död.

(1865.)

Farväl du ädle gråhårsman,
 Som efter sorg och strider fann
 En hamn, der tadlet dig ej hinner,
 Men lön för mödorna du finner.
 De sörjande, du lemnat kvar,
 Bli'r himlens Gud en tröstrik far,
 Om hvarje vän på jorden flyr
 Och ingen glädjens stråle gryr.
 Farväl! vi råkas alla åter
 Hos Gud, der intet öga gråter,
 Men der det brutna blifver helt igen,
 När vännen råka får sitt hjertas vän.

Vid Kyrkoherden Ekdahls graf.

10 Sept. 1871. *)

“Bort dör din hjord,
bort dö dina fränder,
och sjelf dör du äfven;
men ett vet jag, som
aldrig dör: domen öfver
död man och ryktet efter
den, som ett godt för-
värfvat.”

Ur “Håvamål.”

Ja minnet lefver och skall alltid lefva,
Ditt minne, fridens tolk, du gode, trogne herde
Som för det rättas framgång ärligt stridde,
Som stred för sanningen för äran och för dygden
Och ärligt kämpade mot lögnen, våldet
Samt emot fanatismen och okunnigheten.
Ett sådant rykte, som Du Dig förvärfvat,
Det glömmes ej — ej dör det eller göms i jorden,
Men lefver, sedan tadlets tungor tystnat,
Och sedan stoftet multnat i den mörka grafven.

Vi minnas mannen med den öppna blicken,
Ur hvilken själens milda allvar städse lyste,
En själ, som kunde felen strängt bestraffa,
I hvilken form de än sig för hans öga tedde;
Dock egde han så kärleksrikt ett hjerta,
Som alltid ville kärleksfullt och mildt förlåta
Dem, som sig ångrande till honom vände,
I afsigt att begåna brott och fel försona.

Vi minnas honom, darrande på handen,
Men ädel i sin hållning, stark i orden
Såväl i templet, som hvarhelst han hördes,
Så var han både människan och presten,

*) Då en gravvård aftäcktes på Nya kyrkogården i Stockholm. Hårtill hade medlen genom subskription insamlats af ett antal arbetare.

Församlingsherden, fadern, brodern, vännen,
 Som ville alla väl och ville alla lika
 Och afsåg aldrig äran, glansen, makten,
 Som städs för honom hade obetydligt värde.
 Nu hvilat han i jordens ljufva sköte,
 Der tacksamheten vid hans tysta grafhög offrat
 En gård af vänskap åt herr Ekdahls minne,
 Som också länge lever uti mångas hjertan.

~~~~~

Vid förre riksdagsmannen Gustaf
 Larssons i Stensta graf
 (den 30 Mars 1877.)

Till grafven igen, till grafven oss dödslockan bjuder;
 Den talar ett språk, som hemskt för den sörjande ljuder.
 Den objudne gästen har hemtat igen
 En make, en fader, en oskattbar vän.

Det öga, som blickat så ömt, nu brustit i döden.
 Det hjerta, som klappade varmt för bristen och nöden,
 Har kallnat och slår utaf kärlek ej mer;
 Hans hand mer ej hjelp åt den nödstälde ger.

Så stilla han lefvat, så fridfullt gick han ur tiden;
 Om manad till strid, han segrande gick utur striden.
 Vid grafven nu vänskapen sörjande står,
 Hvert öga är skyndt utaf saknadens tår.

Hvad som dock sorgens och tårarnes dimma ej skymmer,
 Som ur de sörjande vännernas hågkomst ej rymmer,
 Är minnet af allt hvad han verkat och tänkt,
 Som lever, se'n stoftet i grafven är sänkt.

Vid hans öppnade graf enhvar har mycket att lära,
 Som älskar att verka som han för dygd och för ära,
 För redbarhet, hem och för fädernesland,
 Hvarvid han var fästad med heliga band.

Väl ha de brustit de kära, de jordiska banden,
 Se'n himlen har tagit sitt lån, den frigjorda anden;
 Men vännerna aningsfullt blicka ditopp
 Och se genom tårar hugsvalelsens hopp.

Så hvila i frid, du ärlige, redlige frände!
 Du rest uti hjertat en vård hos en hvar dig kände,
 Och långt sedan mossan din kulle betäckt,
 Skall minnet af dig gå från släkt och till släkt.

Till Norrköpings arbetare.

*Med anledning af Arbetareföreningens Soiré för
 de nödlidande i Lappland.*

(Infördt i N. Tidningar.)

Du, som hvarje morgon vaknar
 Med en sund och verksam själ,
 Intet till din nödtorft saknar —
 Känner lust att göra väl,
 Tänk på dem som lida nöd,
 Dem, som sakna dagligt bröd!

Om du under svett och möda
 Njuta får en måttlig spis.
 Är den dock en läcker föda,
 Jemförd med det hårda ris,
 Bröderna på nordanfjell
 Agas med i brödlöst tjäll.

Ack, det är så ljuft att räcka
 Nödens barn en hjälpsam hand,
 Barn, som magra händer sträcka
 Efter bröd från brödrikt land.
 Öppna börsen, ge en gård,
 Om ock liten, mycket värd.

Ej försummen då tillfället,
 Som dig bjuds till heligt värf!
 Skynda till det kära stället,

Offra ock din lilla skärf,
 Han, som hjertats handling ser,
 Skall välsigna hvad du ger.

Han skall också rikt belöna
 Dem, som af de pund de fått
 Bringa frukter, ädla, sköna
 Både uti stort och smått.
 Må de för sin handling se
 Lika rik välsignelse!

Till Norrköpings Arbetareförening.

Vid afresan till Stockholms Skollärare-Seminarium 1862.

(Infördt i N. Tidningar.)

För ej så länge se'n, en trettontalig*) skara
 Af män sågs vandra till en enslig trakt,
 Från stadens buller skilda att ostörda vara
 Då sommarn stod uti sin fulla prakt;
 När qvällen kom de syntes ofta vandra
 Ditut, att byta tankar med hvarandra.

Ej lärdt, men stort och ädelt dessa männen tänkte
 S'n de på mörkgrön matta suttit ned.
 Sig solen småningom i vesterns dalar sänkte
 Då man som bäst till sin förhandling skred.
 Här moget och allvarligt öfverlades
 Och meningsfullt var hvarje ord som sades.

Så flydde sommarn. — Hösten kom och mörk blef qvällen,
 Ty solen gick nu tidigare ned:
 De *tretton* sågs ej mer vid sina kära ställen,
 Men der de voro, flere voro med;
 Ty arbetet så ädelt stort och värdigt,
 De hade nu med glädje först fått färdigt.

*) Vi voro till antalet tretton personer, som gingo tillsammans om qvällarna, sommaren 1860, för att utarbeta stadgar till föreningen, som tog sin början den 12 Augusti nämnde år.

Och arbetet är denna aktade förening,
 Som syns med säkra steg sin bana gå,
 Och blifver blott den enes och den andres mening,
 Att ingen vill hvarandra missförstå:
 Då skall föreningen gå trygg sin bana
 Och gagna mer än någon nu kan ana.

Men varen enige, ty "enighet ger styrka!"
 Så helsade jag eder förr en gång. *)
 Må hvarje medlem denna mening troget dyrka,
 Så har föreningen en framtid, lång.
 Benägne bli till vänskap och försoning,
 Att missförstånd ej när förbundets boning!

Farväl! tack för hvar stund jag fått bland er tillbringa,
 De stå i tacksamt minne alltid kvar.
 Om kanske någon gång med min förmåga ringa
 Jag eder gladde, det min önskan var,
 Och nu farväl! Försmå ej enkla sången,
 Som anspråkslös från hjertat gången!

Till Wallentuna församling.

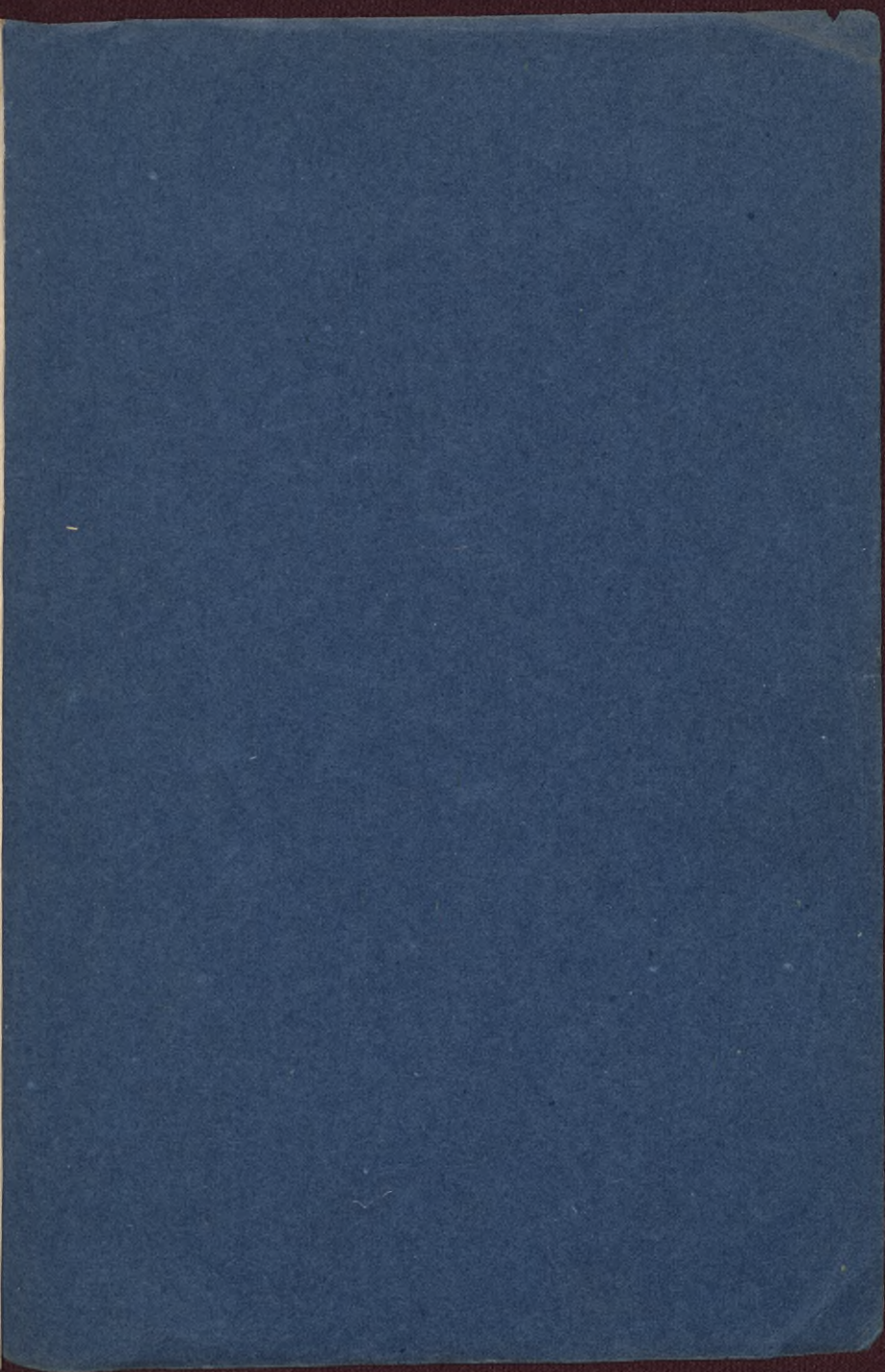
(Vid afflyttningen 1873.)

Hur tiden än flyr på sin hejdlösa fart
 Under människornas sökande, fikande sträfvan;
 Hur allt än förändras och kommer och går,
 Blott lemnande många blandade minnen i spåren,
 Så lever dock vänskapen helig och ren
 Qvar uti vännernas trogna och flärdfria hjertan.
 Om också af omständigheterna skiljd,
 Man utaf tider och orter och rum icke skiljes,
 Ty vänskapen känner ej till något afstånd,
 Så länge dess heliga öld i hjertat än flammar,

*) Med dessa ord inleddes det föredrag jag höll första gången
 fråga väcktes om en Arbetareförenings bildande i Norrköping (22
 April 1860.)

Af kärliga minnen och hågkomster närd,
Han flyktar på tankarnes väg från hjerta till hjerta,
Minnande på den fröjd tillsammans man njöt,
Minnande på stunder fulla af oblandad glädje.
Så tagen då mot vännens tacksamma gärd!
Han Eder och Edra vänskapsprof alltid skall minnas,
Hvar helst af Försynen han än får sin plats,
Och hvilka ödets vexlingar än honom må möta.

Pris /50öre.